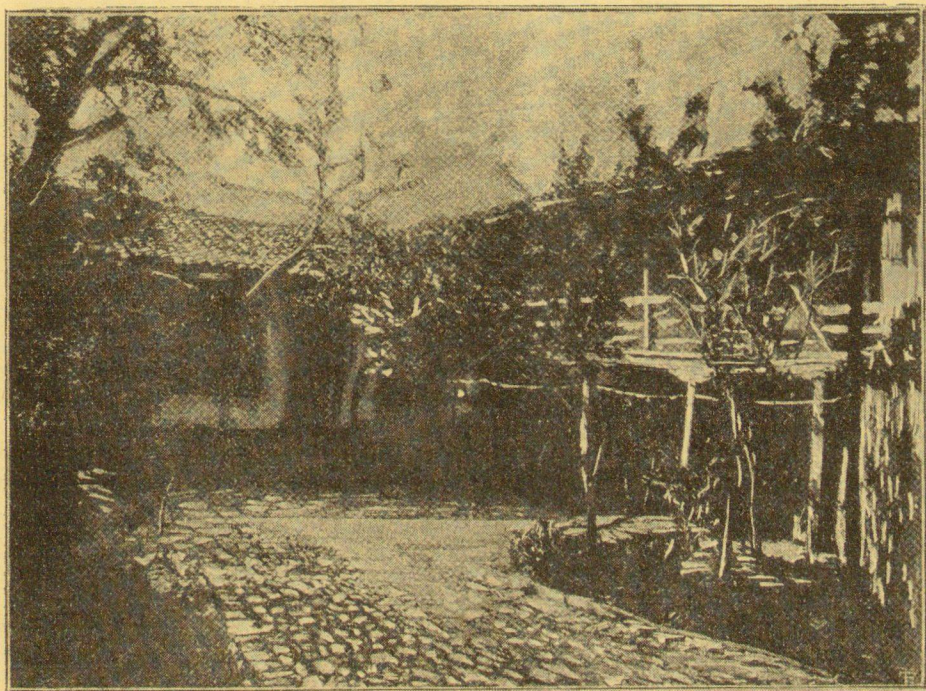

чичо. Ние не сме богати деца, намъ стига и малко. А за малко, все ще намѣримъ да платимъ.

Сега пъкъ Стоянъ ме стрелна съ очи: той бѣше смѣтливъ, охо! А водата, съ която се миехме, бѣше ледена.

— Каква ледена вода! Пие ли се, чичо?

— Пие се. Ние тука нѣмаме вода, която да не се пие. Токо недейте пи сега, гладни сте, а водата е студена, може да ви развали.

Родната къща на Хаджи Димитъръ въ Сливенъ

И повика слугата. Па заредиха: чорба, после порция, че и втора. Стоянъ се опулилъ: яде за трима! А мене ми е чо̀гълно, та се мжча да се отблагодаря на човѣка поне съ сладкодумие. Казвамъ му:

— Слушалъ съмъ, че водата правѣла хората. Сега виждамъ, че отъ единъ градъ, въ който хората пиятъ такава чудна вода, трѣбвало е наистина да излѣзе воеводата х. Димитъръ.